בס"ד

השגחה פרטית

עולם של **אמונה**. חיים של **בטחון**

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת תולדות - ד' בכסליו תשפ"ז ✕ **עלון 217**

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

הנר הפלאי

מדוע שמר עימו הסבא מנובהרדוק פיסת נר שעווה קטן?

יחס של חיבה וכבוד נהג רבי יוסף יוזל, הסבא מנובהרדוק, כלפי שארית קטנה של נר שעווה. תדיר הייתה פיסת הנר מונחת בכיסו, ועימה נדד בכל מסעותיו. וכל זאת מדוע?

ובכן, מעשה שהיה - כך היה:

היה זה לילה אפל במיוחד. יחד עם אחד מתלמידיו ישב ר' יוסף יוזל בבקתתו המבודדת, אשר נבנתה על ידו בליבו של יער עבות, ויחדיו למדו והגו בעיון רב, כשהם מנותקים כליל מהבלי העולם, ממנעמיו ומצליליו החומריים. מחוגי השעון נעו במהירות קדימה, וככל שחלף הזמן גברה מתיקות הלימוד יותר ויותר. הנר שלאורו למדו, הפיץ את נוגהו על פניהם הקדושות של הרב ותלמידו, הממלאים את נפשם בצוף התורה. כך היו השניים מתנועעים בקצב ליד הגמרא, וצלליותיהם מפזזות ומרקדות על קירות הבקתה.

לפתע החלה גם שלהבת הנר מפזזת ומרקדת, והשניים הבחינו כי נר השעווה עומד להתכלות. לא חלפו אלא דקות מספר, השעווה נשרפה כליל, והנר שריקד את ריקודו האחרון הבליח בשלהבת יפה וגדולה, ודעך.

ניתן היה למשש את החושך בידיים, סיפר התלמיד ברבות הימים. שמץ אור לא חדר אל הבקתה הקטנה, וגם מחוצה לה שרר חושך מוחלט. והנה, שמע התלמיד כי דלת הבקתה נפתחת ור' יוסף יוזל יוצא אל היער. התלמיד מיהר לצאת בעקבות רבו, כדי לדעת לאן מועדות פניו.

לתדהמתו התברר לו, כי רבו יצא לחפש נר ביער.

"רבי! נר?! עכשיו?! ביער?! באמצע הלילה?!"

הניף רבי יוסף יוזל את ידו בתנועת ביטול, ותוך שניות מספר נעלם במעבה היער.

ואז שמע התלמיד קול צעדים הקרבים ובאים. תוך רגע קצר נכנס ר' יוסף יוזל אל הבקתה כשנר שעווה בידו. בלא אומר ודברים תקע את הנר בפמוט, הדליק את פתילתו בגפרור, ושב אל השולחן בפנים חתומות, כאילו מאום לא התרחש.

שב קולו של הסבא להדהד ברמה בנגנו את שורת הגמרא בה הפסיקו מתלמודם, ולתלמיד ההמום אף לא נותרה שהות לשטוח בפני רבו את השאלות הרבות שהתרוצצו במוחו. השניים שבו וצללו בים תלמודם, ושוב חלף הזמן ועבר לו, ואט אט החל השחר דוחק את גלימת הליל השחורה, שניאותה לפנות את מקומה.

ר' יוסף יוזל ותלמידו סיימו ללמוד את הסוגייה, ולתלמיד, שהיה מלא קושיות כרימון, נוספה תמיהה נוספת, כאשר למרבה פליאתו ניגש רבי יוסף יוזל אל הפמוט, כיבה את הנר שכבר עמד להתכלות, והכניסו לכיס מעילו. "ממתי הרב'ה שומר לעצמו שאריות של שעווה?..." מלמל התלמיד לעצמו בירא כבוד.

שבו השניים אל העיר, ולאחר זמן החל רבי יוסף יוזל נושא בפני הקהל דברים אודות מעלת מידת האמונה והביטחון בקדוש ברוך הוא. בתוך דבריו שלח את ידו לכיס מעילו, והוציא ממנו את שארית נר השעווה: "רואים אתם, נר זה הוא ההוכחה לכוחה של מידת האמונה והביטחון!"

וכאן חשף רבי יוסף יוזל והדהים את השומעים, כי באותו לילה הוא יצא את הבקתה כדי לחפש נר, על אף שלא העלה על דעתו כי מאן דהוא ישוטט בלילה בתוך היער כאשר נר מיותר באמתחתו. גם הדרך מן היער אל העיר רחוקה הייתה עד מאוד, ועד שהיה מגיע אליה ומביא ממנה נר, כבר היה עולה היום.

"בכל זאת", סיפר רבי יוזל, "יצאתי את הבקתה כשבליבי הידיעה, שאני צריך נר כדי ללמוד תורה. לבד מזאת איני יודע כלום. ואכן, לאחר דקות מספר פגשתי באיכר ש'משום מה' חלף עם עגלתו בסמוך אליי, ו'בדיוק' היה ברשותו נר פנוי... בתחילה ביקש הגוי מחיר מופקע בעד הנר, אך אני האמנתי כי הקדוש ברוך הוא מנהיג העולם ישלח לי נר במחיר ראוי. לבסוף דלק אחריי האיכר ומכר לי את הנר בעד פרוטות אחדות..."

כל קושיותיו של התלמיד נפתרו באחת. עתה הוא הבין מדוע לא התפעל רבו כאשר חזר מחשכת הליל ונר בידו; עתה הבין כי רבי יוסף יוזל כלל אינו חושב זאת למופת או לנס, כי פשוט הדבר בעיניו, שכאשר יהודי החי באמונה פשוטה ותמימה זקוק לנר כדי ללמוד, הוא יקבל את הנצרך לו... כי בעיניו של הסבא מסלבודקה היו הדברים פשוטים ביותר: כשיש אמונה וביטחון - משיגים כל מה שצריך.

חלפו שנים, ובביתו של ר' יוסף יוזל פרצה שריפה שכילתה את רוב רכושו, ואיתו את הנר הפלאי. מה גדולים היו כאבו וצערו של רבי יוסף יוזל, על אובדן הנר שדרכו ממחיש היה לשומעיו את מידת האמונה והביטחון.

אך, חלפו ימים, ושוב נהרה גדולה על פניו.

"מורי ורבותי", דרש רבי יוסף יוזל ואמר: "הבוקר זכיתי להבין אל נכון, כי אין אנו זקוקים לנר זה או להמחשה אחרת כדי להתחזק באמונה ובביטחון בקדוש ברוך הוא. וכי כלום יכול יהודי לחשוב אחרת?..."

בהשגחה

ההשקעה שהניבה מיליון ושלוש מאות אלף שקל

כשיהודי מקבל באהבה, זו התרופה הטובה ביותר.

וככה מספר לי יהודי:

אני טיפוס רגוע מטבעי, אבל מה שקרה לי בסיפור הזה הוציא אותי מהשלווה לגמרי.

שכני ניגש אליי ומבקש ממני לאשר לו לעשות תוספת בנייה. הסכמתי בשמחה.

עברו כמה חודשים ואני רואה שהשכן פשוט חוגג, הוא בונה ובונה, כאילו אני לא קיים. הוא כיסה לי את האוויר והשמש, עד כדי כך שערך הדירה שלי ירד בכמה מאות אלפי שקלים.

זה היה ניסיון קשה ביותר. עד שה' האיר את עיניי ונזכרתי בדברי האור החיים הקדוש בפרשת ויגש: סמי דיסורי - קבולי, התרופה הטובה ביותר לייסורים, זו הקבלה באהבה.

תרופת הפלא לכל סוגי הבעיות בחיים - פשוט לדעת שה' עושה את כל המעשים ולקבל את זה באהבה.

החלטתי שאני מתגבר בכל הכוח. עשיתי עבודה עצמית וכל הזמן חיפשתי איך להיטיב לשכן הבונה, עזרתי לו בכספים ובעוד דברים שיכולתי לעזור.

שבועיים אחרי ההתגברות, מתקשר אליי ידיד מתווך ומציע לי לקנות השקעה טובה. ניסיתי להסביר לו שאין לי מספיק כסף לזה, אבל הוא פשוט לא רצה לוותר לי. הוא דחף אותי בכל הכוח, הוא סידר לי מימון טוב מהבנק, ונכנסתי להשקעה הזאת.

היהודי מסיים ואומר לי שכיום, שנה וחצי לאחר ההשקעה, שווי ההשקעה עלה במיליון ושלוש מאות אלף שקלים, נוסף על כך שכבר כיום אני מרוויח כמה אלפי שקלים מדי חודש מהשכרת הנכס.

אני מסתכל לאחור ומודה לה' שנתן לי את הכוח והשכל להבין שההשקעה הטובה ביותר היא להאמין ולקבל.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.
רוצים לגלות שלווה ובטחון בכל יום מחדש? **התחברו ל'קו השגחה פרטית' 6176* או 02-30-11-300**

הגורל שאחרי הגורל

מספר ר' אלטר שמחה פיליפ מצירין שבשווייץ:

אצלנו, בשטיבל של חסידי בעלזא בצירין, יש מנהג מיוחד: כאשר חבר בשטיבל זוכה לחתן ילד מחוץ לשווייץ, נותן כל אחד מחברי השטיבל סכום קטן; מכלל התרומות הללו מצטבר סכום שנועד לכסות כרטיס טיסה אחד. כל חבר בשטיבל שמעוניין לנסוע ולהשתתף בחתונה כנציג הקהילה, מכניס את שמו לגורל, וכך הוא זוכה להיות "שליח השטיבל" בחתונה הגדולה.

כך נהגו גם לקראת החתונה של המנהל שלי. מאוד רציתי לטוס, לא רק בגלל המנהל, אלא גם מפני שרציתי להשתתף בחתונה של בתו של גיסי, שנערכה אף היא בארץ הקודש. החתונה של בן המנהל נועדה להיות ביום חמישי, ושל גיסי - ביום רביעי שלפניו. בטיסה הזאת רציתי לתפוס שתי ציפורים במכה אחת, ולרקוד על שתי החתונות.

ומעבר לכך: החתונות נועדו להתקיים בחודש אב, תקופת בין הזמנים שבה יכולתי גם להתעכב בארץ לביקור אצל הוריי היקרים.

למרות כל השיקולים החשובים ועם כל הרצון העז, הייתי במצב כלכלי שלא אפשר לי לרכוש כרטיס טיסה. לכן קיוויתי כל כך שאזכה בהגרלה. ביקשתי מד' שאזכה, אבל יחד עם זאת עצרתי לרגע ואמרתי בלב שלם, "מה שהבורא יחליט - מקובל עליי באהבה".

שלושה מחברי החבורה ביקשו להיכנס להגרלה. כמה ימים קודם להגרלה ניגש אליי מ', אחד הנרשמים, וביקש שאצא מהגורל כדי להגדיל את סיכוייו להגריל. אמרתי לו באמונה פשוטה: "תן לבורא להחליט. לא משנה כמה ייכנסו לגורל, הכול כבר רשום למעלה".

ויהי היום, הגורל נערך, ומ' אכן הגריל. התאמצתי עד מאוד להשלים עם התוצאה. שמחתי בשמחתו ואיחלתי לו 'מזל טוב' מכל הלב.

אחרי כשלושה ימים התקשר אליי מ' ועדכן, שמסיבות שונות הוא החליט לבטל את תוכניתו, והוא אינו מעוניין לטוס.

כיוון שתוצאות ההגרלה התבטלו, היה צורך לערוך הגרלה חדשה ביני לבין ח', המתמודד השלישי. בערב כשהגעתי לשטיבל, ניגשתי למארגן ההגרלות ושאלתי אותו מתי הוא עורך את ההגרלה.

"אוי", הוא תפס את ראשו בידיו, "שכחתי! שכחתי שגם אתה רצית לטוס, ומיד אחרי שמ' ביטל, התקשרתי לח' והודעתי לו שהוא יכול לנסוע לחתונה".

מיהרתי לח'. קיוויתי שהוא עדיין לא הזמין כרטיס טיסה, אבל הוא סיפר לי מיד שהוא כבר הזמין כרטיס אצל סוכן נסיעות, והכול סגור.

הניסיון היה גדול, אבל התגברתי. שוב, בלב שלם לגמרי אמרתי לבורא עולם, "אם זו ההחלטה שלך - אני שלם איתה". אפילו סלחתי בנפש חפצה לאחראי על ההגרלה, ששכח את שמי.

למחרת אחר הצהריים התקשר אליי ח' וסיפר שהוא החליט לבטל את הטיסה לגמרי. "אם אתה רוצה", הוא אמר, "אתה יכול לקחת את הכרטיס בחפץ לבי!"

זו הייתה תפנית חדה. עתה הבנתי כי רצון ד' הוא שאני אהיה זה שיטוס, בעזרתו יתברך! מיד הזמנתי עבורי כרטיס טיסה. המחיר היה גבוה, כך שלא יכולתי להרשות לעצמי לצרף מזוודה, עקב העלות הגבוהה. אף על פי שמאוד רציתי לטוס עם מזוודה, כדי שבארץ אוכל לקנות מוצרים לבית ולחזור לילדים לקראת שבת עם מתנות שתשמחנה את ליבם, אמרתי לעצמי: "אני מוותר. אטוס בלי מזוודה. ריבונו של עולם, אם זו ההחלטה שלך - אני שלם איתה".

ברוך ד', טסתי ביום שלישי. ביום רביעי שמחתי באשדוד, בשמחת החתונה של גיסי, ולמחרת, יום חמישי, רקדתי באולם בעלזא בירושלים, בשמחת החתונה של בן המנהל.

בשעת החתונה, במהלך הריקודים ניגש אליי אברך מוכר ושאל: "האם אתה טס הביתה, לצירין, עוד לפני שבת?"

"כן", עניתי.

"אז אולי תוכל לקחת איתך זוג נעליים וחליפה עבור יהודי אמיד שנמצא עכשיו בדאבוס? המזוודה שלו התעכבה, וכנראה לא תגיע לפני שבת. הוא חייב את שני הדברים האלו בדחיפות".

עניתי לו בכנות, "הייתי שמח לעזור, אבל אין לי מקום. יש איתי רק טרולי קטן, ללא שום מקום מיותר".

"זאת לא בעיה", ענה האברך, "הגביר ישלם לך על המזוודה".

"אם כך", הרחבתי חיוך, "בשמחה רבה. תביא מזוודה ואני אקח אותה בשמחה".

כמה דקות לאחר מכן הוא מגיע אליי עם מזוודה גדולה, ענקית! הרמתי אותה, והיא הייתה קלה כנוצה. היו בה בדיוק רק זוג נעליים וחליפה. הוא לקח ממני את מספר כרטיס הטיסה שלי, כדי שיוכל לשלם לחברת התעופה את תוספת המחיר בשביל המזוודה, וליתר ביטחון דחף לי ליד כמה מאות שקלים במזומן ואמר: "אם יתברר שהתשלום בכרטיס לא עבר - תשלם בזה, ואם התשלום עבר בהצלחה - הכסף הזה נשאר לך במתנה!"

נעמדתי שם בפה פעור... האם תיתכן השגחה פרטית מוחשית ומדהימה מזו?!

הן כל כך רציתי מזוודה, ועכשיו קיבלתי גם כסף בשביל למלא אותה! התקשרתי מיד לבית הוריי ואמרתי לאחיותיי, "יש מזוודה! יש כסף! הכול מאת ד'. תצאו לקניות ותביאו מתנות יפות לאחיינים!"

אני מסתכל אחורה לכל המהלך שהוביל אל הרגעים המדהימים האלו, ומגלה את עצמי מכופף את הראש פעם אחר פעם בפני רצון הבורא. אפשר שהתקיים בי מה שאמרו חז"ל בפרקי אבות,

ל"ג. הפרק השלישי, (ז)

ההקדמה הרביעית: על הבוטח להיזהר בקיום המצוות ולהתיירא מהבורא שלא יהיה כמרגיז חברו - ומצפה לעזרתו, כי אז אינו ראוי 'בוטח' להיקרא.

וְהָרְבִיעִית - הִסְתַּכְּלוּת. הַשְׁגָּחָה וְהִשְׁתַּדְּלוּת. לְקַיֵּם חִיּוּבֵי הַבּוֹרֵא וְתוֹרָתוֹ מֵעֲבֵרוֹת לְהִתְיָרֵא. כְּבַקָּשָׁתוֹ מֵהַבּוֹרֵא. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ - יִתְרַצֶּה לְבַקָּשָׁתוֹ אֲבָל הַמַּמְרֶה אוֹתוֹ. דַּיְּתוֹ חֲלוּשָׁה וְהַכָּרָתוֹ. כְּמַרְגִּיז חֲבֵרוֹ וּמְצַפֶּה לְעֶזְרָתוֹ תּוֹחֲלְתוֹ נִכְזָבָה. כְּשֶׁיִּמְרֵהוּ מֵהֶטָבָה. אֵינוֹ נִקְרָא 'בּוֹטֵחַ' בְּהַרָעָתוֹ

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הבטחון

בטל את רצונך מפני רצונו של הקב"ה, כדי שהוא יקיים את רצונו כרצונך.

מאחרון לראשון

מספר ר' דוד כהן מבני ברק:

למעלה משנה סבלתי מבעיות בשיניים. בתחילה עוד ניסיתי לדחות את הטיפול, אבל ככל שעבר הזמן הלכו הכאבים וגברו, עד שבפסח האחרון כבר לא הייתה לי ברירה, וניגשתי לרופא השיניים שבקופת החולים, כדי שיבדוק מה קורה אצלי בפה.

לאחר הבדיקה הוא הגיש לי תוכנית טיפולים בסכום כולל של אלפי שקלים, וגם שלח אותי לבצע צילומים מקיפים יותר, כדי לדייק את האבחנה.

היה לי ברור שמשמעות הצילומים היא אחת: תוכנית הטיפולים תתייקר עוד. לא ידעתי מה לעשות.

מצד אחד, כבר אי אפשר להמשיך כך. מצד שני, פשוט אין לי כסף לממן טיפול כזה.

באותם ימים התפללתי הרבה.

אני זוכר במיוחד תפילת ערבית אחת, שבה עמדתי לפני הקב"ה ואמרתי, "ריבונו של עולם, רק אתה יכול לעזור לי. אני לא רואה שום פתרון. אתה כבר תמצא לי רופא שיניים... אני לא יודע איך".

עברו רק כמה ימים מאז התפילה הנואשת הזו, ובאחד הבקרים בכולל, תוך כדי שיחה שאלתי את ראש הכולל, כמעט בדרך של בדיחה: "אם פעם המשטרה תעצור אותי, יש סיכוי שאקבל טיפול שיניים מרופא השיניים של הכלא?"

ראש הכולל חייך, אבל ענה ברצינות: "אתה לא מעודכן? ממש לאחרונה עובדים על פרויקט חדש. רופא שיניים התנדב לטפל באברכים שלומדים במוסדות שלנו".

לרגע שמחתי, אבל מיד הבנתי שאין כאן עדיין פתרון. הכולל שאני לומד בו הוא חלק מרשת כוללים הכוללת מאות אברכים. מה הסיכוי שאני מקבל תור עכשיו?! והרי מצב השיניים שלי אינו סובל דיחוי.

למרות הכול פניתי לאחד האחראים על הפרויקט. הוא הביט ברשימות ואמר כצפוי, "יש הרבה לפניך".

הראיתי לו את הצילומים שעשיתי רק כמה ימים קודם לכן, והסברתי לו את המצב. הוא חשב רגע ואמר, "אשתדל לקדם אותך".

עברו כמה ימים, והוא מצלצל אליי: "תקשיב, קידמתי אותך. אתה השני בתור".

זו כבר הייתה בשורה גדולה. למחרת הוא התקשר שוב, "יש שינוי".

לרגע חשבתי שמשהו הסתבך, ואז הוא אמר, "אתה לא השני. אתה הראשון. נקבע לך תור ליום רביעי הקרוב".

מנהל המרפאה, יהודי אוהב תורה ומכבד לומדי תורה, קיבל אותי בסבר פנים יפות. הוא פנה לרופא ואמר משפט אחד, "תן לו כל מה שהוא צריך".

וכך היה. הטיפולים החלו. הרופאים ביצעו את כל תוכנית הטיפול, ובמהלכה אף הוסיפו טיפולים נוספים שלדעתם היו נחוצים, בלי שביקשתי ובלי שנדרשתי לשלם עליהם.

בסופו של דבר בוצעו טיפולים שעלו למעלה מעשרת אלפים שקלים – ללא כל תשלום! רק לאחר מכן התברר לי, שאברכים אחרים שנכנסו למסגרת הזו קיבלו השתתפות חלקית בלבד.

כשאני מסתכל לאחור, קשה לי לא להיזכר באותה תפילת ערבית. באותו רגע לא היה לי שום מושג כיצד תגיע הישועה, אבל הקב"ה כבר הכין עבורה את הדרך.

<<<

הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

לא להתחמק מהניסיון

בפרשתנו מסופר שאבימלך שלח את יצחק לדרכו. הסיבה, מבחינתו, הייתה ברורה מאוד: יצחק התעצם והתעשר, ולאבימלך קשה לשאת את זה. זו הסתכלות של גוי. במקום שיבין שיש כאן הזדמנות לעבודה על המידות, הוא מעדיף שיצחק יעזוב את השטח וזהו.

ליהודי יש תפקיד: הוא עובד על עצמו ללא הרף, וזה ייעודו. העבודה של היהודי היא לחיות עם עול. לא לברוח. אנחנו רואים לכך ביטוי לאורך הפרשה כולה.

יצחק מעניק לבארות שמות על שם המאורעות: 'עשק', 'שטנה' ו'רחובות' - אלו הניסיונות שהיו לו. יהודי מתמודד עם ניסיונות, לא בורח מהם. כשהוא עומד בהם בלי להתחמק - הישועה מגיעה. 'רחובות' - ד' מרחיב לו.

בפרשה אנו רואים שליעקב אבינו הייתה קפיצת הדרך. יש פירוש המסביר, שכל אדם - מוליכים אדם בדרך שרוצה. הדרך קיימת, ממתינה לו, אבל לא פעם על האדם להיות עקשן, לקחת עול ואחריות, כדי ללכת בדרך הזו ולהצליח. כשיהודי נוטל את העול והאחריות, הוא זוכה לסייעתא דשמיא.

יעקב אבינו, שנקרא כך על שם העקב שבו אחז, לא נולד הבכור כפי שרצה. לכאורה הוא לא הצליח. אבל בסופו של דבר אנו מגלים שהבכורה התגלגלה לידיו.

עוד לפני שיעקב ועשיו נולדו, רבקה חששה מהשינויים הקיצוניים שהרגישה כשהיא עברה ליד בית מדרש ולהבדיל ליד בית עבודה זרה. יש מי שמסביר שהיא חששה שהילד שייוולד לה אינו עקבי, שהוא בורח מעול ומאחריות. לכן, ההסבר שמדובר בתאומים - הרגיע אותה. היא הבינה שאלו שני אנשים נפרדים, שכל אחד הולך במסלול שלו בלי להתחמק.

זה היסוד של הפרשה. לעשות את ההשתדלות עד הסוף, ליטול את העול והאחריות ברצינות. היתר כבר אינו בידינו ואינו קשור אלינו. אחרי שאני עושים את המוטל עלינו - ריבונו של עולם עושה את היתר. הכול בידיו.

תאונת עבודה?

"תגיד לי, לא אמרת שהטיסה שלך בבוקר?" המניין שמרכיב את תפילת מנחה מתחיל להתפזז, אולם אחד מזהה אותי וטורח לברר את העובדות. אותו גביר שהבטיח שבפעם הבאה שאגיע יתרום מתת נדיבה. הוא אמנם עסוק בשיחה עם שניים נוספים, אולם מרגיש חובה להתעניין בשלומי.

"אמרתי". אני תוחב את הסידור אל תיק התפילין, מילותיי מודות באשמה בטון נמוך, כאילו הפסד הטיסה קרה באשמתי. "תאונת דרכים בדרך לשדה התעופה השאירה אותי כאן לעוד יום וחצי".

לא יודע למה, אבל מול מבטו המאזין, התסכול המבעבע בי פורץ החוצה. משפטים כאובים ממשיכים לגולל את קורות השבוע וחצי האחרונים. את הסכום הזעום שצברתי, ואת אקורד הסיום לכל מסע האכזבה הזה. אז הוא יחשוב שאני שלימזל, שאין בי כישורים ויכולות. ממילא הוא לא מהזן התורם.

הנדיב מרים עיניים, מנסה לפגוש בעיניו של האדם שעימו שוחח.

"יודע מה?" מציע החבר, "הציבור כאן מאוד אוהד את רעיון המצ'ינג (הכפלת התרומה). נסכם כך", הוא פונה לחבריו במעשיות: "אם עד לשעת הטיסה הוא מצליח לארגן עשרים וחמישה אלף דולר, אנחנו מתחייבים להוסיף חמשת אלפי דולרים נוספים כל אחד. חמישה עשר אלף בסך הכול. מקובל?" הוא פונה לרעיו שמהנהנים בהתלהבות, מותיר אותי המום.

עשרים וארבע שעות נותרו לי עד שאצא שוב לשדה התעופה. חלון הזדמנויות קצר ורווחי.

להפסיד - בכל מקרה כבר אין לי מה. לא רק זה, אלא סכום היעד והתמריץ שבחובו מגבירים בי את המוטיבציה ומזרימים בי חיוניות שנעדרה ממני בימים האחרונים.

עם כל שעה שחולפת, מתברר עד כמה שלישיית הגבירים צדקה. רעיון המצ'ינג בהחלט תופס מקום נכבד, כי גם חתומי הפנים מהשבוע שעבר שמחים להיות שותפים לבונוס שיירשם בזכותם.

כעבור יום וחצי הכבישים פתוחים לחלוטין. רגליי קלות, ובכיסי ארבעים אלף דולרים נוספים, פרי היום האחרון.

(מתוך מדור 'שטח פרטי')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגז כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

<<<

תזכורת קטנה

מספר ר' ש. פרוסקין מירושלים:

כמה חודשים אחרי שהתינוקת שלנו נולדה, שמנו לב לבליטה שיש בפניה, בסמוך לעין הימנית. פנינו לרופא ילדים, והוא הפנה אותנו לפרופסור מומחה, כירורג ידוע באחד מבתי החולים בארץ. הפרופסור בדק את הילדה והשמיע שתי בשורות - האחת טובה, והשנייה טובה פחות. הטובה - הבליטה אינה מסוכנת. הטובה פחות - בליטה כזאת מורידים בניתוח.

הפרופסור הסביר שלפני גיל שנתיים אי אפשר לנתח בהרדמה מלאה, ולכן צריך לחכות עד אז. "עד אז הבליטה יכולה להיעלם מעצמה", העליתי אפשרות.

כאן אזר הרופא את כל גאוותו ואמר לי, "אין כל סיכוי שבליטה כזאת יורדת מעצמה. רק בניתוח!". הוא חזר ואמר, "אפס סיכויים! אפס סיכויים!"

דווקא הנחרצות שלו עוררה אותנו לחשוב, שזה ממש לא כך. אפס סיכויים?! מאיפה הוא מביא את זה?! וכי אפשר לומר דבר כזה?! והרי הקב"ה הוא כול יכול, רופא כל בשר ומפליא לעשות, ואם ד' רוצה - הבליטה אכן תרד בלי ניתוח.

זה לא שנאחזתי בעיקרון חסר פשרות שאיני רוצה לנתח את הבת שלי. אמנם עדיף שלא, אף פעם אין זה מומלץ לעבור תחת הסכין, אבל אם זאת הדרך לרפואה, לפעמים אכן צריך לעשות זאת. מה שכאב לי יותר היה הקביעה החדה כאילו יש רק דרך אחת, דרך הטבע המוכרת לרופא, ותו לא. כאילו אין אלוקים חלילה. כאילו ספרי הרפואה הם המתווים את הדרך... לא, לזאת לא הסכמתי. אמרתי, "הקדוש ברוך הוא יעזור שהבליטה תרד גם בלי ניתוח".

שנתיים חלפו, והתחלנו לדבר על ניתוח. כל הזמן התפללתי לד' שלא יצטרכו. הקטנה כבר הגיעה לגיל שלוש, ויום אחד בהיר היא נפלה על המדרכה בעוצמה. היא קיבלה מכה חזקה ליד העין הימנית, האזור כולו דימם והתנפח, וארך זמן עד שהחלים.

לא עשינו עסק מהמכה הזו, כי כך דרכם של ילדים, ליפול ולקום. הסבתות היו אומרות: בכל מקום שילד נופל, נשלח מלאך לשים כרית. גם אנחנו ראינו בחוש שהקב"ה שמר על העין של בתנו. המכה פגעה רק מסביב, אך לא בעין עצמה, בחסדי ד'.

גם שלב ההחלמה עבר. זכר לא נשאר מהחתך ומהנפיחות, ופתאום שמנו לב שעוד משהו נעלם יחד עם המכה: הבליטה! כן, הבליטה ההיא שהרופא הבטיח שבשביל להעלים אותה חייבים ניתוח, נותחה באופן טבעי בעת המכה, בשפשוף עם המדרכה. נותר ממנה רק זכר פצפון, מזכרת נצח כי אין עוד מלבדו.

עניין של זמן

מספר ר' מרדכי לוגסי מירושלים:

לפני שלושה ימים איבדתי בכולל את שעון היד שלי. זה לא היה סתם שעון: דווקא באותו יום ענדתי את השעון הכסוף והאלגנטי של שבת, ולא את השעון השחור של ימות החול.

כנראה אחרי שבת פשוט שכחתי להחליף אותו.

כאב לי על האבידה, ואחרי ה'סדר' נשארתי בכולל עוד חצי שעה כדי לחפש את שעוני. ניסיתי להיזכר איפה הורדתי אותו. חיפשתי, שאלתי, שחזרתי את מהלך הפעולות שלי באותו יום... אבל השעון פשוט נעלם.

חזרתי הביתה מאוכזב. חשבתי שאפרסם מודעה ואנסה לברר אצל אנשים אחרים האם ראו שעון שבתי כסוף, אבל כמו שקורה לפעמים, החיים המשיכו, והעניין פשוט פרח מזיכרוני.

חלפו שלושה ימים. באותו יום נשארתי בבית חצי יום כדי לעזור לאשתי עם הבן שלנו. כשהגיע הזמן לצאת לסדר ב', הייתי גמור מעייפות. כמעט נשארתי בבית, אבל אשתי, בחוכמתה, אמרה לי בפשטות: "סע לכולל. זה יעשה לך טוב".

התגברתי על היצר ויצאתי.

הגעתי, פגשתי בחברותא הקבוע שלי, לקחנו את ה'משנה ברורה' ואת ה'טור בית יוסף', התיישבנו זה מול זה ואמרתי לו בחיוך: "כבר כמעט לא הגעתי היום... אבל התגברתי. יש לנו שעה ללמוד... בוא נעשה שטייגען!"

פתחנו את הספרים. החברותא שלי פתח את ה'משנה ברורה' בדיוק במקום שבו עצרנו בלימוד הקודם, ונצנוץ משמיים הופיע מיד: השעון שלי היה מונח שם. כמו סימנייה. ארך לי כמה שניות להבין מה אני רואה.

כנראה בסיום הלימוד האחרון הורדתי את השעון לרגע, הכנסתי אותו בין הדפים, סגרתי את הספר ושכחתי ממנו לגמרי.

בכולל יש לא מעט עותקים של 'משנה ברורה'. יכולנו לקחת כל ספר אחר. השעון חיכה שם שלושה ימים! ודווקא ביום שבו כמעט ויתרתי על הסדר, דווקא אחרי שהתגברתי על היצר והגעתי ללמוד - דווקא אז נפתח הספר הזה, בדיוק בעמוד שבו למדנו בפעם הקודמת. עמדתי שם עם השעון ביד והרגשתי חיוך ענק מבורא עולם. כאילו הוא אומר לי: אתה שמרת על הזמן שלך איתי... ואני שמרתי על השעון שלך!...

לחוץ אבל רגוע

מספר הרב מאיר לוי מבני ברק:

לאחרונה חלו צמצומים וקיצוצים במשרד שבו עבדה אשתי. ההנהלה יצאה בסדרת פיטורין, וכך למרות נאמנותה ומסירותה - פוטרה אשתי מהעבודה. היינו רגילים למשכורת נאה, ועתה היא איננה. במקביל אין שום התחשבות מצד תשלומי המשכנתא, הארנונה וכל השאר. אנחנו גם מוכרחים לבקר בחנויות מפעם לפעם ולהשאיר שם סכומים קטנים וגדולים, כך שמשכורת היא ממש דבר מוכרח.

הייתי לחוץ מאוד מהפיטורין. איך מתמודדים עם היעלמות של אלפים מההכנסה החודשית?! יום אחר יום פתחנו את העיתונים וחקרנו את האותיות הקטנות שבמדור הדרושים. שום עיתון לא הביא איתו בשורה, חוץ מאחד; ליתר דיוק - לא היה זה עיתון, אלא עלון כחול ובו סיפורי השגחה מפעימים על אנשים שהפרנסה נשלחה אליהם היישר משמיים; עלון של 'השגחה פרטית'. קראתי אותו 'מכריכה לכריכה', והגעתי למסקנה שההשתדלות האמיתית שלי היא להתחזק בביטחון.

התקשרתי לחבר, ביקשתי ממנו שילמד איתי חברותא ב'שער הבטחון', והתחלנו. ראשית הרווחנו שהרוגע חזר לביתנו. אמנם מבחינה כלכלית נעשינו לחוצים עוד יותר, אבל מבחינת הרוגע, הלימוד השפיע עלינו. התחזקנו בביטחון.

כעבור תקופה קצרה נודע לנו על אפשרות למצוא משרה מתוך רשימה מסוימת שמתפרסמת באופן קבוע. אשתי חיפשה ברשימה הזאת, וברוך ד' מצאה עבודה שמתאימה לה. היא אף פתחה מכירה ביתית של מוצרים מסוימים.

ברוך ד', התברר כי השינוי שעברנו היה רק לטובה. כיום אנחנו מרוויחים כמעט כפול מאשר בתקופה שלפני הפיטורין, והרווח העיקרי שלנו הוא החיזוק בביטחון. אנו מרגישים כי זה מה שמשך את הישועה, ועוד בהרחבה שכזו.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבוטחים בהשם

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית' המופלאה, ולקוראים הנאמנים.

ראשית, תודה על הבמה המכובדת שמאפשרת לי לקיים "בתוך רבים - אהללנו".

המעשה שעליו ברצוני לספר, אירע בבית הכנסת בסט. מוריץ שבשוויץ במוצאי שבת פרשת עקב ה'תשפ"ו:

שקוע הייתי בתפילת ערבית של חול, כשבחוץ העולם רועם מקולות הזיקוקים - האופן שבו תושבי המדינה מבטאים את החגאות שלהם.

בעוד שפתיי מרחשות את מילות ההודיה הקדושות "ולך נאה להודות", הושלך זיקוק בוער לעבר בית הכנסת, על ידי ילד שאינו מבני ברית.

הזיקוק התעופף בחלל בית הכנסת והגיע עד לקצהו השני של ההיכל, שם עמדתי בתפילה. החליפה החלה להתלקח, ואף החולצה. בהלה עצומה מילאה אותי. מי יודע את גודל האסון שהיה עלול להתרחש, לו הייתה האש אוחזת גם בגופי. אבל יש מי שמשגיח מלמעלה, ובעוד אני עסוק בהודיה, לא אירע לי כל נזק גופני. אף לא כווייה קלה.

בשעה שאמרתי "הטוב שמך" - זכיתי לראות את רוב טובו וחסדו של הבורא.

בהודיה עצומה ובתפילה שתמיד נזכה לראות עין בעין את השגחתו הטובה של הבורא,

משה בן הרב ישראל מאיר קאפלין שליט"א

בן בנו של הגדול בתורה וביראת שמיים בעל ה'כתר דוד' זצוק"ל

סקס מחוץ לנישואין? תגידו את האמת, אנחנו לא נשפוט אתכם

כָּל צַעַד מְחֻשָּׁב...

מִסַּפֵּר שְׁלוֹמִי גְּרִינְוַלְד מֵאַשְׁדּוֹד:

כְּשֶׁהַמְלַמֵּד שֶׁלָּנוּ שָׁאַל מִי יָכוֹל לְצַיֵּר דָּגְמָה לַנּוּשֵׂא שֶׁלָּמַדְנוּ בַּמִּשְׁנָה, הִתְנַדַּבְתִּי בְּשִׂמְחָה. בָּרוּךְ ד' אֲנִי יוֹדֵעַ לְצַיֵּר הֵיטֵב, וְנֶהֱנֶה מֵהִזְדַּמְּנֻיּוֹת כָּאֵלֶּה.

בַּהַפְסָקָה נִשְׁאַרְתִּי בַּמְקוֹמִי וְלֹא יָצָאתִי מִיָּד לְשַׂחֵק, כִּי רָצִיתִי קֹדֶם כֹּל לְצַיֵּר אֶת הַצִּיּוּר הַמְבֻקָּשׁ.

חִדַּדְתִּי אֶת הָעִפָּרוֹן, וְכָעֵת הָיִיתִי צָרִיךְ דַּף רֵיק בִּשְׁבִיל לְצַיֵּר עָלָיו. הִבַּטְתִּי סְבִיבִי, וְאָז נִזְכַּרְתִּי שֶׁבַּמִּגֵּרָה שֶׁלִּי יֵשׁ דַּף רֵיק אֶחָד.

אַחַד הַחֲבֵרִים בְּדִיּוּק עָבַר לְיָדִי, צוֹעֵד לְכִוּוּן הַמִּגֵּרוֹת.

"תּוּכַל לְהָבִיא לִי בְּבַקָּשָׁה מַשֶּׁהוּ מֵהַמִּגֵּרָה שֶׁלִּי?" שָׁאַלְתִּי.

"אֲנִי מְמַהֵר, אֵין לִי זְמַן", הוּא עָנָה.

קַמְתִּי בְּעַצְמִי, הִתְחַלְתִּי לָלֶכֶת לְכִוּוּן הַמִּגֵּרוֹת, וּפִתְאוֹם מָצָאתִי דַּף רֵיק שֶׁל הֶפְקֵר עַל הַשֻּׁלְחָן שֶׁלְּיָדִי.

זֶה אָמְנָם סִפּוּר קָטָן, אַךְ הוּא מַלֵּא אֶת לִבִּי בְּהַרְגָּשָׁה מְתוּקָה. הֶבַנְתִּי, שֶׁאִם ד' מַחְלִיט שֶׁזֶּהוּ מִסְפַּר הַצְּעָדִים שֶׁאֶצְטָרֵךְ לַעֲשׂוֹת בִּשְׁבִיל לְקַבֵּל אֶת הַדַּף - הוּא שׁוֹלֵחַ לִי אוֹתוֹ בְּאֶמְצַע הַדֶּרֶךְ. לֹא אֶצְעַד אֲפִלּוּ צַעַד אֶחָד שֶׁלֹּא נִגְזַר עָלַי מִשָּׁמַיִם!

מִצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה

מִסַּפֵּר הַבָּחוּר אֶפְרַיִם גְּלִיק:

לִפְנֵי תְּקוּפָה נֶעֱרְכָה בְּמִשְׁפַּחְתֵּנוּ שַׁבַּת הִתְאַחֲדוּת לְכָל הַנְּכָדִים שֶׁמֵּעַל גִּיל בַּר מִצְוָה, יַחַד עִם סַבָּא וְסַבְתָּא. גַּם אֲנִי הִשְׁתַּתַּפְתִּי בַּשַּׁבָּת הַזֹּאת.

כְּשֶׁהִתְקָרְבָה שְׁעַת הַדְּלָקַת הַנֵּרוֹת, הִתְאַרְגְּנוּ כָּל בְּנֵי הַדּוֹדִים עִם סַבָּא לִתְפִלַּת מִנְחָה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת. כֻּלָּם פָּנוּ אֶל הָאוּלָם שֶׁבּוֹ תִּכְנְנוּ לַעֲרֹךְ אֶת הַתְּפִלּוֹת הַמְרוֹמָמוֹת לְאֹרֶךְ כָּל הַשַּׁבָּת.

הָיָה לִי בָּרוּר שֶׁאֶתְפַּלֵּל עִם כֻּלָּם, אַךְ לְפֶתַע אַבָּא שֶׁלִּי, שֶׁגַּם הוּא הִגִּיעַ עִמָּנוּ, קָרָא לִי בִּדְחִיפוּת.

"סַבְתָּא צְרִיכָה עֶזְרָה, צָרִיךְ לְסַדֵּר מַשֶּׁהוּ עוֹד לִפְנֵי הַדְּלָקַת נֵרוֹת".

לְהַפְסִיד אֶת הַתְּפִלָּה עִם כָּל הַבַּחוּרִים?! הָיָה לִי אִכְפַּת, אֲבָל עֶזְרָה לְסַבְתָּא חֲשׁוּבָה יוֹתֵר! מִהַרְתִּי וְעָשִׂיתִי מַה שֶּׁהָיָה צָרִיךְ.

חָלַף זְמַן רַב יוֹתֵר מֵהַמְתָּכְנָן, עַד שֶׁהִצְלַחְתִּי וְהִתְמַלֵּאתִי סִפּוּק. מִהַרְתִּי לִמְקוֹם הַתְּפִלָּה, אַךְ לְצַעֲרִי אֵחַרְתִּי אֶת הַמִּוְעָד; כֻּלָּם כְּבָר סִיְּמוּ לְהִתְפַּלֵּל מִנְחָה. תְּחוּשַׁת הַחֶמְצָה מִלְּאָה אֶת לִבִּי, וְהִשְׁפִּיחָה אֶת הַסִּפּוּק שֶׁחַשְׁתִּי קֹדֶם לָכֵן.

בְּחֹסֶר בְּרֵרָה הָלַכְתִּי לְבֵית כְּנֶסֶת קָטָן וּבִלְתִּי מֻכָּר, שֶׁמָּצוּי בְּקִרְבַת מָקוֹם.

הִסַּסְתִּי קְצָת לִפְנֵי שֶׁנִּכְנַסְתִּי. תִּכְנְנְתִּי לְהִכָּנֵס בְּשֶׁקֶט וּלְהִשְׁתַּלֵּב מֵאֲחוֹרֵי שְׁאַר הַמִּתְפַּלְּלִים, אַךְ בָּרֶגַע שֶׁנִּכְנַסְתִּי, גִּלִּיתִי שֶׁכָּל הַמַּבָּטִים מָפְנִים אֶל הַדֶּלֶת.

הָיוּ שָׁם מַמָּשׁ מְעַט מִתְפַּלְּלִים, וְכֻלָּם חִיְּכוּ וְנָאֲנְחוּ אַנְחַת הֲקָלָה בְּשִׂמְחָה גְּלוּיָה.

סוֹבַבְתִּי אֶת הָרֹאשׁ וּבָדַקְתִּי מִיהוּ הָעוֹמֵד מֵאֲחוֹרַי שֶׁהֵם כֹּה צָפוּ לוֹ, אַךְ לֹא עָמַד שָׁם אַף אֶחָד.

הַאֻמְנָם הֵם חִכּוּ דַּוְקָא לִי?!

תּוֹךְ כַּמָּה שְׁנִיּוֹת הִתְבָּרֵר לִי הָעִנְיָן: הֵם הָיוּ בְּסַךְ הַכֹּל תִּשְׁעָה, וּכְבָר כַּמָּה דַּקּוֹת הֵם מְחַכִּים שֶׁיַּגִּיעַ עוֹד יְהוּדִי וְיִצְטָרֵף אֲלֵיהֶם לְמִנְיָן!

"אַתָּה לִפְנֵי מִנְחָה? אֵיזֶה יֹפִי! בָּרוּךְ ד', יֵשׁ לָנוּ מִנְיָן!" הֵם קָרְאוּ בְּהוֹדָיָה.

אָכֵן, בִּזְכוּת הָעִכּוּב לְדִבְרֵי מִצְוָה, זָכִיתִי לְהַשְׁלִים לָהֶם אֶת הַמִּנְיָן!

הַכֹּל לְטוֹבָה - וְהָאוֹטוֹבּוּס בָּא

מִסַּפֵּר חִזְקִיָּהוּ מִירוּשָׁלַיִם:

יוֹם אֶחָד הָיִיתִי צָרִיךְ לִנְסֹעַ לִגְבְעַת שָׁאוּל. זוֹהִי שְׁכוּנָה הַמְמֻקֶּמֶת בְּמֶרְחָק נְסִיעָה שֶׁל עֶשְׂרִים דַּקּוֹת מֵהַבַּיִת שֶׁלִּי.

כְּשֶׁהִתְקָרַבְתִּי לַתַּחֲנָה, הִסְפַּקְתִּי לִרְאוֹת אֶת קַו 55 - הַקַּו שֶׁאֲנִי זָקוּק לוֹ - עוֹזֵב אֶת הַתַּחֲנָה וּמִתְרַחֵק...

בְּעִקְבוֹת הַחִזּוּק שֶׁלִּי בֶּאֱמוּנָה מִכָּל עֲלוֹנֵי 'הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית', הַתְּגוּבָה הַמְּיֻדִּית שֶׁלִּי הָיְתָה: "הַכֹּל לְטוֹבָה".

אוּלַי בָּעָבָר הָיִיתִי מִתְרַגֵּז עַל דָּבָר כָּזֶה; אַךְ הַיּוֹם בָּרוּךְ ד' קַל לִי יוֹתֵר לְהִשָּׁאֵר רָגוּעַ. אֲנִי זוֹכֵר הֵיטֵב שֶׁאֲנַחְנוּ בַּיָּדַיִם שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וְשֶׁאֲפִלּוּ דָּבָר מְעַצְבֵּן - הוּא בֶּאֱמֶת לְטוֹבָתֵנוּ.

הֵכַנְתִּי אֶת עַצְמִי לְהַמְתָּנָה שֶׁל רֶבַע שָׁעָה. זֶה בְּעֵרֶךְ הַזְּמַן שֶׁאַחֲרָיו בְּדֶרֶךְ כְּלָל מַגִּיעַ קַו 55 נוֹסָף.

וְהִנֵּה לְהַפְתָּעָתִי, אֲחֵרֵי פָּחוֹת מִדַּקָּה הִתְחַזַּקְתִּי בֶּאֱמוּנָה - הוֹפִיעַ אוֹטוֹבּוּס נוֹסָף לִגְבְעַת שָׁאוּל. הוּא הָיָה כְּמוּבָן פָּנוּי יוֹתֵר, אֲחֵרֵי שֶׁרֹב הַנּוֹסְעִים עָלוּ עַל הָאוֹטוֹבּוּס הַקּוֹדֵם. קִבַּלְתִּי חִיּוּךְ מְשַׁמַּיִם!

יֶלֶד יָקָר! רָאִיתָ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
שַׁתֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּסִיפּוּר שֶׁלְּךָ!
הִתְקַשֵּׁר לְקוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיִלְדִים: 02-30-11-901
הַכְּנֵס לִשְׁלוּחָה 4 (לְאַחַר בְּחִירַת הַשָּׂפָה) וְהַקְלֵט אֶת הַסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ.

הוֹדָעַת פִּנְיָה

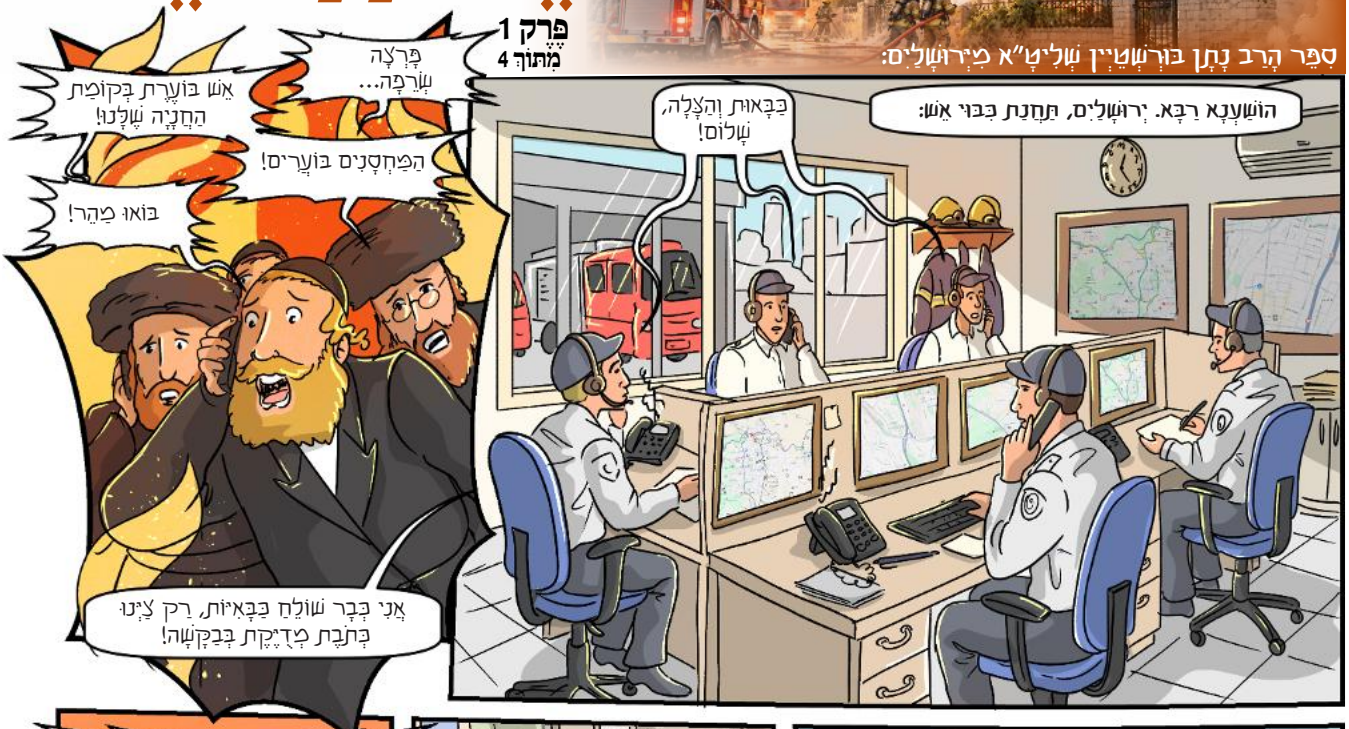
יְלָדִים יְקָרִים!
בְּכָל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹלֶה סִיפּוּר חָדָשׁ מֵאֵת הַמְּחַנֵּךְ הַנּוֹדָע הָרַב קַלְמָן רוֹזֶנְגַּרְטֶן שְׁלִיט"א.
קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיִלְדִים: 02-3011901

אֵשׁ תַּחַת אֵשׁ

סִפּוּר הָרַב נָתָן בּוּרְשְׁטֵיין שְׁלִיטָ"א מִיְּרוּשָׁלַיִם:

פֶּרֶק 1
מִתּוֹךְ 4

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- **המקום:** העיר זכרון יעקב.
- **נקודת החלוקה:** בתי כנסת בעיר.

על מורדותיו הדרומיים של הכרמל, מול נוף הים התיכון הנפרש עד האופק, שוכנת זכרון יעקב. זוהי אחת המושבות הוותיקות בארץ ישראל. בשנותיה הראשונות לא הייתה המושבה מקום של תורה ומצוות, ואף ישיבת "כנסת חזקיהו" שקמה בה נאלצה לעזוב אותה. אך לפני עשרות שנים הקים בה הרב יונגרמן זצ"ל קהילה של שומרי תורה ומצוות, מתוך דאגה עמוקה שגורלה לא יהיה כגורל הישיבה. בסייעתא דשמיא המאמץ הצליח, והקהילה הולכת ומתחזקת עד היום. ואל בתי הכנסת שלה נכנס מדי שבוע אורח חדש-ישן, עלון "השגחה פרטית".

הציבור במושבה מגוון במיוחד. לצד שומרי תורה ומצוות מתפללים בבתי הכנסת גם יהודים מסורתיים. יש שם יהודים מוותיקי המקום, לצד משפחות צעירות שהגיעו לגור שם. ודווקא כאן מתגלה כוחו של העלון: הוא מדבר אל כולם בשפה אחת. סיפור השגחה אמיתי, פשוט וכן, נוגע בלב בלי הבדל רקע או השקפה.

המפיץ מספר שהערימות שעל הדוכן אינן מחכות זמן רב. כבר בשעות המוקדמות של ערב שבת הן הולכות ומתמעטות. מתפללים לוקחים עותק לעצמם ועוד אחד לבן המשפחה או לשכן, ויש המבקשים מראש לשמור להם עלון, כדי שלא יחמיצו את הגיליון של השבוע.

וכך, במושבה שבה היה נדמה פעם שאין מקום לתורה, צומחת היום בסייעתא דשמיא קהילה חיה, ועלון "השגחה פרטית" הוא חלק מהאור שלה. הוא מזכיר לכל קורא שגם כשנדמה שהדרך חסומה, יש מי שמכוון את הדברים מלמעלה ומשגיח עליו בכל צעד ושעל.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.
הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרי ההשגחה סיפורים מפירות העשייה של הארגון

מספר הרב א' ש' מבני ברק:

בכל שבוע נהגתי להניח את עלוני "השגחה פרטית" בבית הכנסת שבו אני מתפלל. לפני כחצי שנה נסגר בית הכנסת למטרת שיפוצים, והמתפללים התפזרו. לא רציתי שהעלונים לא יגיעו ליעדם, ולכן התחלתי להביא אותם לבית כנסת הממוקם בשכונה סמוכה, שבו לא הכרתי כמעט איש.

באחת השבתות, אחרי התפילה ניגש אליי יהודי מבוגר והדור פנים, עם עלון בידו. הוא סיפר שהוא קורא אותו מדי שבוע, והודה לי על כך שאני מביא את העלון בקביעות. השיחה התגלגלה, וגילינו שלשנינו יש במשפחה צעירים בגיל שידוכים.

הוא סיפר לי על נכדתו, בחורה מבית של תורה ומידות טובות, ואני סיפרתי לו על בני. משהו בשיחה הרגיש נכון מהרגע הראשון. ביררנו משני הצדדים, ההורים נפגשו, וכעבור כמה שבועות שברנו צלחת בשמחה גדולה.

ביום האירוסין עברתי ליד בית הכנסת הישן, שעדיין היה בשיפוצים, וחשבתי: אילו לא היה נסגר, לא הייתי עובר לבית כנסת אחר, לא הייתי פוגש באותו יהודי, וייתכן שהשידוך הזה לא היה יוצא לפועל.

ההבנה חלחלה עמוק בתוכי. השיפוץ, שנראה לי כמו הפרעה לשגרה, היה חלק מתוכנית מדויקת. ההשגחה העליונה הובילה אותי, יחד עם חבילת העלונים, בדיוק אל המקום שבו חיכה הזיווג של בני.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?
שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

- לעילוי נשמת אלעזר הי"ד בן יעקב ורחל יבלחט"א ת.נ.צ.ב.ה.
- לזכות אליהו בן ה. שיזכה לישועה לה הוא צריך בקרוב ממש ויצליח בלימוד התורה
- להצלחת התורם ומשפחתו בכל הענינים

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שעון חורף	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	4:05	4:20	4:11	4:26	4:26	4:22
מוצאי שבת	5:18	5:19	5:17	5:20	5:22	5:21
מוצ"ש ר"ת	5:57	5:53	5:52	5:57	5:58	6:03

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
לכתובת B023011300@GMAIL.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.